

Iz dežele palčkov.

e častitljivi oče Homer, starosta svetovnih pesnikov, je poznal palčke. Imenuje jih Pigmejce. Ni pa mož prav natanko vedel, kje prebiva to majhno, neznatno ljudstvo.

Drugi, prav tako spoštovanja vredni mož, ki nosi častno ime očeta zgodovine — učenjaki in dijaki mu pravijo Herodot — je tudi že slišal govoriti o palčkih. Piše, da je njih domovinska dežela daleč nekje v Afriki, tam menda, kjer izvira znana reka Nil.

V novejših časih je pisal neki Swift o Liliputancih, ki so menda sila majhni ljudje. Komaj šest palcev merijo. Ko so ga pa učenjaki prijeli, kje je domovina teh Liliputancev, je pa mož odkrito priznal, da jo je našel samo v svoji glavi; mož si je namreč vso povest o Liliputancih lepo izmislil.

Do dežele pravih palčkov ne drži nobena cesta, vanjo še ni stopila nobena človeška noga. In tudi nikdar ne bo. Tako strašno je ta dežela skrita.

Pa vendar... Tisočkrat bodi zahvaljena ti, kresna noč in praproto-vega semena skrivnostna moč, da sta nam ohranili zgodovino dežele palčkov!

V deželi palčkov ni ne vasi ne trgov ne mest. Tudi nobene hiše ni ondi. Tam je tako toplo, da so ljudje lahko ponoči in podnevi zunaj na prostem. Če gre dež, se skrijejo palčki v mišje luknje ali pa gredo pod drevesne korenine. V duplu starega, napol trohnelega hrasta imajo pa svoja zborovanja.

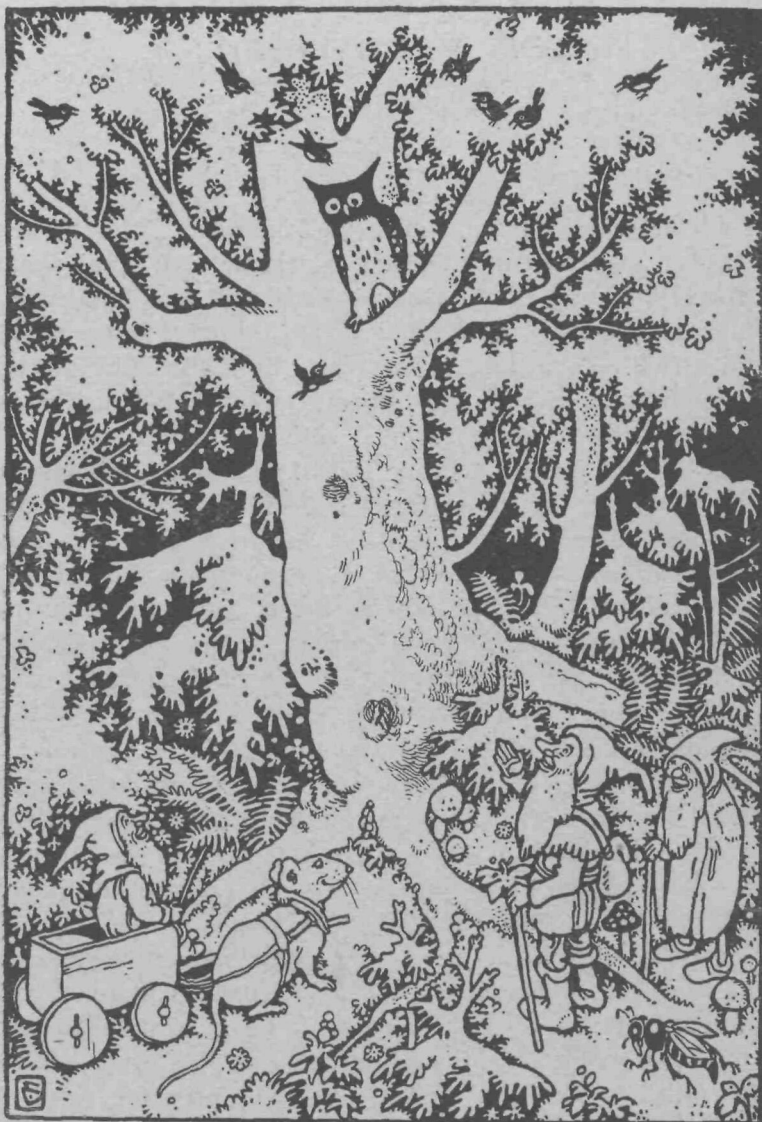
Vode so v deželi palčkov sladke, kakor da je raztopljen v njih sam med in sladkor. Zato ne priteče iz njih dežele tudi nobena voda do morja, ker palčki vso vodo preje popijejo in poližejo. To je ravno vzrok, zakaj učenjaki ne morejo najti te dežele palčkov.

Izmed čveteronogih živali poznajo palčki samo miši. Te sitnice gredo povsod, kjer prebiva človek, pa so zavohale s svojim finim nosom tudi deželo palčkov. Tisti dan, ko je prišel v deželo prvi par miši, je zavladelo med palčki neizrečeno veselje. Vsi so se postavljali na glavo in bili v zraku s petami. Zakaj tistega dne so dobili v deželo palčkov prve domače živali. Miši so pri palčkih toliko vredne kakor pri nas konji in krave. Zakaj miši vozijo urneje kakor konj, in njih meso je najboljša jed v tej deželi, mišje mleko pa najimenitnejša pijača.

Drevje in cvetje je v tej deželi tako lepo, kakršno vidimo pri nas samo pozimi na zamrzlih oknih. Samo toliko je tam še lepše, ker je lepo zeleno in živo pobarvano.

Snega pa tam ne poznajo. Večna pomlad je vse leto.

Palčki so jako prijazni ljudje. Nikdar se ne stepejo, tudi ne skregajo. Če kdo zboli, ga pridejo obiskat vsi od blizu in daleč. Če pa kateri umrje, ga vsi spremijo do groba. Potem obiskujejo osem dni njegov grob in hvalijo njegove čednosti.

Tako imate zdaj deželo palčkov dosti natančno popisano. Če pa kdo vsega tega ne verjame, naj nas pusti v miru, sovo naj prime za ušesa. Zakaj sova nam je vse to povedala. Če laže, ne vemo dobro. Učena pa je za devet modrijanov. Potem mora že mnogo vedeti.

